

JO NESBØ

VERTA LUMELLA

II

LISÄÄ VERTA

JOHNNY
Kniga

JO NESBØ

Lisää verta

OSA II

SUOMENTANUT OUTI MENNA

JOHNNY
Kniga

Finnmarkin kuvaukset – alue on lähes tuntematon jopa norjalaisille – perustuvat osin omiin matkakokemuksiini ja siihen, että asuin alueella 1970-luvulla ja 1980-luvun alussa, sekä muiden ihmisten kuvauksiin saamelaiskulttuurista. Näihin lähteisiin lukeutuu Øivind Eggenin väitöskirja lestadiolaisuudesta, josta olen hänen ystävällisellä suostumuksellaan saanut poimia tiettyjä kohtia käyttööni.

JO NESBØ:

Mere blod

Suomentanut Outi Menna

H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo, 2015

Copyright © Jo Nesbø 2015

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Johnny Kniga Kustannus

imprint of Werner Söderström Corporation

PL 314, (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-40807-0

Painettu EU:ssa.

I

MISTÄHÄN TÄMÄ tarina pitäisi aloittaa? Kunpa voisin sanoa, että alusta. Mutta kun en tiedä, miten se alkaa. En tiedä elämäni todellisista syy-yhteyksistä enempää kuin muutkaan.

Alkaako tarina siitä, kun tajusin olevani vasta neljänneksi paras jalkapalloilija omalla luokallani? Vai siitä kun Basse, isoisäni, näytti minulle piirustuksensa – itse tekemänsä piirustukset – La Sagrada Familiasta? Siitä kun imaisin ensimmäisen hatsin savukkeesta ja kuulin Grateful Deadia ensimmäistä kertaa? Siitä kun luin Kantia yliopistossa ja kuvittelin ymmärtäneeni, mitä olin lukenut? Kun myin ensimmäisen hasiskakkuni? Vai alkoiko kaikki siitä, kun suutelin Bobbya – joka on tyttö, uskokaa tai älkää – tai siitä, kun näin ensimmäistä kertaa pienen kurttuaisen käärön, joka parkui täyttä kurkkua ja joka saisi nimekseen Anna? Ehkä tarina alkoi siitä, kun istuin Kalastajan kanssa myymälän löyhkäävässä takahuoneessa ja hän kertoi minulle, mitä halusi

minun tekevän. En tiedä. Me sepitämme tarinoita joissa on pää ja häntä, jotka etenevät näennäisen loogisesti, jotta näyttäisi siltä kuin elämällä olisi jokin tarkoitus.

Voin siis yhtä hyvin aloittaa tästä, hämmennyksen keskeltä, paikasta ja ajankohdasta, jossa kohtalo piti pienen tauon ja pidätti hengitystään. Hetkestä, jolloin kuvittelin olevani matkalla ja silti perillä.

Nousin linja-autosta yöllä. Siristelin silmiäni häikäisevässä auringossa. Se hehkui pohjoisessa siintävän saaren yllä. Punaisena ja väsyneenä, kuten minäkin. Sen takana jatkui meri. Ja meren takana oli Pohjoisnapa. Kenties olin tullut paikkaan, josta minua ei löydettäisi.

Katselin ympärilleni. Kolmessa muussa ilman suunnassa kohosi matalia harjuja. Kivikkoisilla rinneillä kasvoi punaista ja vihreää kanervikkoa sekä vaivaiskoivuja. Idässä maa laskeutui mereen litteänä ja kivisenä, lounaassa maa päättyi veitsellä leikatun kohtaan josta meri alkoi. Noin sata metriä peilityn merenpinnan yläpuolella levittäytyi puuton erämaa, joka jatkui sisämaahan päin. Finnmark, Ruijanranta. Viimeinen raja, kuten isoisä tapasi sanoa, oli tässä.

Kovaksi tallattu hiekkatie johti matalien talojen muodostamalle ryppäälle. Ainoa vähänkään korkeampi rakennus oli kirkontorni. Olin herännyt linja-auton penkiltä Käsund-kyltin kohdalla merenrannassa, puisen laiturin luona, ajatellut »mikä ettei?» ja kiskaissut ikkunan yläpuolella olevasta narusta, jolloin stop-kylltiin linja-auton etuosassa syttyi valo.

Puin pikkutakin ylleni, otin nahkaisen laukkuni ja lähdin kävelemään. Takintaskussa oleva pistooli painoi lonkkaa. Se osui suoraan luuhun, olin aina ollut liian laiha. Kiskoin paidan alle kiinnitetyn rahavyön niin, että setelit toimivat toppauksena.

Taivaalla ei ollut pilvenhattaraakaan, ja sää oli niin kirkas, että tunsin näkeväni todella kauas. Silmäkantamattomiin, kuten on tapana sanoa. Finnmark on kuulemma kaunista seutua. En kyllä tiedä. Eikö karuista paikoista usein sanota niin? Joko siksi, että halutaan korostaa omaa karaistuneisuutta, älykkyyttä tai ylemmyyttä, kuten monet kehuvat pitävänsä vaikeasti kuunneltavasta musiikista tai vaikealukuisesta kirjallisuudesta. Olin syyllistynyt samaan itsekin. Ajatellut, että se kompensoisi osa-alueita, joilla koin kykyni riittämättömiksi. Tai siksi, että halutaan lohduttaa niitä raukkoja, jotka joutuivat asumaan

pohjoisessa: »Kylläpä täällä on kaunista.» Sillä mitä kaunista litteässä, yksitoikkoisessa ja karussa maisemassa muka on? Jäämeren ranta on kuin Mars. Punainen erämaa. Ruma ja elinkelvoton. Täydellinen piilopaikka. Toivottavasti.

Tien varressa kasvava põheikkö liikahti edessäni. Samassa ojan yli loikkasi mies. Käteni hamusi automaattisesti pistoolia mutta pysäytin sen, tyyppi ei ollut kukaan heistä. Hän näytti jokerilta, joka oli hypännyt esiin korttipakasta.

»Hyvää iltaa!» hän huikkasi.

Hän käveli oudon keinuvasti, sääret olivat niin längellä että koko kylätie näkyi niiden välistä. Kun hän tuli lähemmäs, huomasin, ettei hänellä ollutkaan päässään narrinhattu vaan sini-puna-keltainen neljäntuulenlakki – vain kulkuset puuttuivat. Hänellä oli vaaleat nahkasaapikkaat, ja sinisessä toppatakissa oli mustia teipinpätkiä ja repeämiä, joista pursuava kellertävä täyte näytti pikemminkin vuorivilalta kuin untuvilta.

»Anteeksi että kysyn», hän sanoi. »Mutta kukahan se sinä olet?»

Hän oli minua vähintään kahta päätä lyhyempi. Kasvot olivat pyöreät ja hymy leveä, ja silmät olivat lievästi vinot aivan kuin aasialaisella. Jos olisi koon-

nut yhteen kaikki osloilaisten stereotyyppiat saamelais-
ten ulkonäöstä, tuloksena olisi ollut hän.

»Tulin linja-autolla», sanoin.

»Huomasin. Minä olen Mattis.»

»Mattis», toistin hitaasti saadakseni muutaman
sekunnin aikaa pohtia vastausta seuraavaksi väistä-
mättä kuuluvan kysymykseen.

»Kuka sinä olet?»

»Ulf», sanoin. Kaipa se oli yhtä hyvä nimi kuin
mikä tahansa.

»Mitä aiot tehdä Käsundissa?»

»Kyläillä vain vähän», sanoin nyökäten kohti talo-
rypästä.

»Kenen luona?»

Kohautin harteitani. »En kenenkään erityisen.»

»Oletko riistanhoitoyhdistyksestä tai saarnaaja?»

En tiedä, miltä riistanhoitoyhdistyksen ihmiset
näyttävät, mutta pudistin päätäni ja haroin pitkää
hippitukkaani. Ehkä se olisi syytä leikata. Pistäisin
vähemmän silmään.

»Anteeksi että kysyn», hän sanoi taas, »mutta
kukahan se sinä sitten olet?»

»Metsästäjä», sanoin. Keksinkin sen varmaan riistan-
hoitoyhdistyksestä. Ja oikeastaan se oli yhtä paljon
totta kuin valettakin.

»Ai? Meinaatko metsästää täällä, Ulf?»

»Tämä näyttää mainiolta maastolta metsästyksen.»

»Niin, mutta olet viikon etuajassa, metsästyskausi alkaa vasta viidestoista elokuuta.»

»Onko täällä hotellia?»

Saamelainen nauraa räkätti. Kakisti kurkkuaan ja sylkäisi ruskean klimpin, joka oli toivottavasti nuuskaa tai mälliä tai jotain. Kuului läiskähdys, kun klimppi lensi maahan.

»Pensionaattia?» kysyin.

Hän pudisti päätään.

»Vuokramökkiä? Tai vuokrattavaa huonetta?»

Miehen takana olevaan puhelinpylvääseen oli liimattu juliste, jossa mainostettiin tanssiorkesterin keikkaa Alattiossa. Kaupungissa, joka ei voinut olla kovin kaukana. Ehkä minun olisi pitänyt ajaa suoraan sinne.

»Miten on, Mattis?» sanoin ja läimäytin hyttystä, joka pisti minua otsaan. »Olisiko sinulla sänkyä, jota voisin lainata tämän yön?»

»Poltin sänkyäni uunissa viime toukokuussa. Toukokuu oli kylmä.»

»Entä sohvaa? Tai patjaa?»

»Patjaa?» Mattis osoitti kanervikkoa.

»Kiitos, mutta tarvitsen seinät ja katon. Yritän etsiä jostain tyhjän koirankopin. Hyvää yötä.» Lähdin kävelemään taloille päin.

»Ainoa koirankoppi, jonka Käsundista löydät, on tuo tuolla», Mattis huusi laskevalla pohjoisen murteella.

Käännyin katsomaan. Hänen etusormensa osoitti rakennusta, joka kohosi talojen edessä.

»Kirkko?»

Hän nyökkäsi.

»Onko se auki keskellä yötä?»

Mattis kallisti päätään. »Tiedätkö, miksei kukaan varasta täällä mitään? Käsundissa ei ole porojen lisäksi mitään varastettavaa.»

Tämän sanottuaan pullea pikkumies loikkasi hämmästyttävän sulavasti ojan yli ja lähti kahlaamaan kanervikossa. Länteen päin. Käytin kiintopisteinä aurinkoa, joka paistoi pohjoisesta, ja sitä että kirkontornit – ainakin isoisäni mukaan – osoittavat aina länteen. Varjostin silmiäni ja katsoin miehen edessä levittäytyvää maastoa. Minne helvettiin hän oikein oli menossa?

Ehkä syynä oli se, että aurinko paistoi vaikka oli yö ja kaikkialla oli hiirenhiljaista, mutta tunnel-

ma kylässä oli kumman autioitunut. Talot näyttivät siltä kuin ne olisi rakennettu hutaisten, ilman ajatusta tai rakkautta. Ne vaikuttivat sinänsä tukeville mutta eivät kenenkään kodilta – ne oli tehty vain katoiksi pään päälle. Kokonaisuus oli käytännöllinen. Ulkopinnat oli suunniteltu sään ja tuulen kestäviksi. Hylätyt autonromut nököttivät pihoidella, jotka eivät olleet pihojaa vaan aidattuja koiravikkoja ja kanervikkoja. Talojen edustoilla näkyi lastenvaunuja mutta ei leluja. Vain muutamassa talossa oli verhot tai pimennyskangas ikkunoiden edessä. Muista ikkunoista heijastuva auringonpaiste peitti näkyvyyden. Aurinkolasien tavoin ikkunat suojasivat sielua lähemmältä tarkastelulta.

Kirkko oli kuin olikin auki. Ovi oli tosin turvonnut niin, ettei se auennut yhtä helposti kuin kirkkoissa yleensä. Kirkkosali oli pienehkö ja askeettisesti sisustettu mutta kuitenkin kaunis kaikessa yksinkertaisuudessaan. Keskiyön aurinko valaisi lasimaalauksia. Alttarin yläpuolella roikkui poikkeuksellisen kärsivän näköinen ristiinnaulittu Jeesus. Ristin takana oli triptyykki, jonka reunimmaisat taulut esittivät Daavidia ja Goljatia sekä Jeesus-lasta ja keskimmäinen taulu esitti neitsyt Mariaa.

Löysin sakastin oven sivuseinustalta alttarin takaa. Kolusin kaikki kaapit ja löysin kaksi papinkaapua, lattialuutun ja ämpärin mutta en ehtoollisviiniä, ainoastaan pari laatikollista Olsenin leipomossa tehtyjä öylättejä. Tungin niitä suuhuni neljä tai viisi kappaletta, mutta ne tuntuivat ja maistuivat ihan imupaperilta – kitalaki kuivui ja öylätit turposivat suussa niin, että minun oli lopulta pakko sylkäistä ne pöydällä olevalle sanomalehdelle. Mikäli *Finnmark Dagbladin* numero oli uusi, se kertoi minulle, että tänään oli 8. elokuuta 1977, että protestit Alattionjoen rannan rakentamista vastaan olivat yltyneet, että Finnmark Norjan ainoana Neuvostoliiton rajalääninä tuntui hieman turvallisemmalta nyt, kun vakooja Gunvor Galtung Haavik oli kuollut, ja että Finnmarkiin oli vihdoinkin luvattu parempaa säätä kuin Osloon. Lisäksi lehdestä kävi ilmi, miltä maa-herra Arnulf Olsen näytti.

Sakastin kivilattia oli makuualustaksi liian kova ja kirkonpenkit liian kapeita, joten otin papinkaavun, menin alttarin taakse, laskin takkini alttarinkaiteelle ja kävin pitkäksi lattialle nahkalaukku pään alla. Jotain märkää tipahti kasvoilleni. Pyyhkäisin pisaran pois ja katsoin sormenpäitäni. Neste oli ruosteensuskeaa.

Vilkaisin suoraan yläpuolellani riippuvaa ristiinnaulittua. Hetken päästä tajusin, että pisaran oli täytynyt pudota katosta. Katto vuoti, ja savi tai rauta värjäsi veden sen valuessa katon läpi. Käännyin niin, etten maannut kipeällä olkapäälläni, ja kiskoin papinkaavun kasvojen yli suojaksi auringolta. Ummistin silmäni.

Juuri näin. Älä ajattele. Sulje kaikki itsesi ulkopuolelle.

Suljettuna.

Revin papinkaavun kasvoiltani, haukoin henkeä.

Hitto.

Makasin ja tuijotin kattoon. Hautajaisten jälkeen, kun en saanut unta, söin valiumia. En tiedä, olinko tullut siitä riippuvaiseksi, mutta ainakin ilman sitä oli vaikea nukahtaa. Kyse oli vain siitä, että piti olla riittävän väsynyt.

Kömmiin takaisin papinkaavun alle ja panin silmät kiinni. Seitsemänkymmenen tunnin pakomatka. Tuhatkahdeksansataa kilometriä. Parin tunnin torkut junassa ja linja-autossa. Minun olisi pitänyt olla riittävän väsynyt.

Hyviä ajatuksia.

Yritin muistella millaista elämäni oli ollut ennen. Ja ennen sitä. Mutta ajatukseni eivät totelleet. Muis-

tin vain kaiken muun. Valkoiseihin pukeutuneen miehen. Kalan hajun. Mustan pistoolin suuaukon. Särkyvän lasin helinän, pudotuksen. Työnsin ajatukset mielestäni, ojensin käteni, kuiskasin nimen.

Ja silloin, vihdoinkin, hän tuli.

Heräsin. Makasin hiljaa paikallani.

Jokin oli tökännyt minua. Joku. Varovasti, ikään kuin ei olisi halunnut herättää minua vaan varmistaa, makasiko papinkaavun alla joku.

Keskityin hengittämään tasaisesti. Ehkä voisin vielä onnistua, ehkä he eivät olleet huomanneet, että olin hereillä.

Hivutin kättäni kylkeä pitkin alaspäin, kunnes muistin, että pistooli oli takintaskussa ja takki alttarinkaiteella.

Aika amatöörimäistä touhua muka ammattilaiselta.

2

JATKOIN HENGITTÄMISTÄ, tunsin sykkeeni tasaantuvan. Kehoni oli päätelty sen, mitä pää ei ollut vielä ehtinyt tajuta: he eivät olisi tyytyneet tökkäämään minua, he olisivat vain vetäisseet papinkaavun kasvoiltani, todenneet, että olin oikea henkilö, ja tehneet minusta pilaantunutta lammaskaaliakin pahempaa mössöä.

Kurkistin varovasti kaavun alta.

Näin pisamaiset kasvot, nykerönenän, otsassa olevan laastarin, vaaleat silmäripset ja harvinaisen siniset silmät. Kasvojen yläpuolella sojotti tuuhea punainen tukka. Minkähän ikäinen poika mahtoi olla? Yhdeksänvuotias? Kolmetoista? Ei hajuakaan, olen huono kaikessa mikä liittyy lapsiin.

»Et voi maata siinä.»

Katselin ympärilleni. Poika näytti olevan yksin.

»Miksen?» kysyin pöpperöisellä äänellä.

»Koska äidin täytyy päästä pesemään lattia.»

Vääntäydyin pystyyn, käärin papinkaavun kasaan, otin takkini alttarinkaiteelta ja tarkistin, että pistooli oli yhä taskussa. Vasenta olkapäätä vihloi kipeästi, kun tungin käden takinhihaan.

»Oletko etelän miehiä?» poika kysyi.

»Riippuu siitä, mitä 'etelän miehellä' tarkoitetaan.»

»No tietty sitä, että oletko kotoisin etelästä päin.»

»Kaikkihan on täältä etelään.»

Poika kallisti päätään. »Minä olen Knut, kymmenen vee. Mikä sinun nimesi on?»

Olin sanomaisillani jotain muuta, mutta päädyin edellispäiväiseen versioon. Ulfin.

»Kuinka vanha olet, Ulf?»

»Vanha», sanoin ja venyttelin niskaani.

»Yli kolmekymmentä?»

Sakastin ovi avautui. Käännyin katsomaan. Ovesta astui nainen, joka pysähtyi tuijottamaan minua. Ensimmäinen ajatukseni oli, että hän oli siivoojaksi nuori. Ja että hän näytti vahvalta. Verisuonet näkyivät käsivarressa ja kädessä, joka piteli loiskuvaa ämpäriä. Nainen oli leveäharteinen, mutta hänellä oli kapea vyötärö. Jalat olivat piilossa vanhanaikaisen mustan laskoshameen alla. Toiseksi huomioni kiinnittyi naisen hiuksiin. Ne olivat pitkät ja niin tummat, että korkeista ikkunoista lankeavat aurin-

gonsäteet saivat ne säihkymään. Hiukset oli sitaistu kiinni yksinkertaisella soljella.

Hän lähti taas liikkeelle, käveli minua kohti, kengät kopisivat lattiaa vasten. Kun hän tuli lähelle, näin että hänellä oli kaunis suu, mutta ylähuulella oli arpi huulihalkioleikkauksen jäljiltä. Tuntui melkein luonnottomalta, että niin tummaihoisella ja tummatukkaisella ihmisellä oli niin siniset silmät.

»Huomenta», hän sanoi.

»Huomenta. Tulin linja-autolla viime yönä. Enkä löytänyt mitään paikkaa, jossa...»

»Selvä», hän sanoi. »Täällä on katto korkealla ja seinät leveällä.» Äänensävy oli kylmä. Hän laski ämpärin ja luutun maahan ja ojensi kätensä.

»Ulf», sanoin ja koetin tarttua käteen.

»Kaapu», hän sanoi ja huiskaisi käteni pois. Katsoin myttyä, jota pitelin toisessa kädessäni.

»En löytänyt peittoa», sanoin ja ojensin papinkäavun naiselle.

»Etkä muuta syötävää kuin ehtoollisleivät», nainen sanoi, kääri käavun auki ja tutki paksua valkoista kangasta.

»Olen pahoillani, korvaan luonnollisesti...»

»Ole hyvä vain, kaikin mokomin, siunauksen

kanssa tai ilman. Mutta pyytäisin, ettet ensi kerralla sylje lääninjohtajamme päälle.»

En tiedä, hymyilikö hän, mutta näin ylähuulessa olevan arven liikahtavan hieman. Sanomatta muuta hän kääntyi ja palasi sakastiin.

Otin laukkuni ja harppasin alttarikaiteen yli.

»Minne matka?» poika kysyi.

»Ulos.»

»Miksi?»

»Miksi? Koska en asu täällä.»

»Äiti ei ole niin vihainen kuin varmaan luulet.»

»Kerro hänelle terveisiä.»

»Keneltä?» nainen kysyi. Hän oli menossa takaisin alttarille.

»Ulfilta.» Aloin pikkuhiljaa tottua nimeen.

»Mitä sinä teet täällä Käsundissa, Ulf?» Nainen väänsi luutun kuivaksi ämpärin yläpuolella.

»Aion metsästä.» Aavistelin, että näin pienellä paikkakunnalla oli viisainta pysyttäytyä samassa tarinassa.

Nainen kiinnitti luutun varteen. »Mitä?»

»Riekkoja», heitin riskillä. Oliko riekkoja näin pohjoisessa? »Tai mitä vain elävää, oikeastaan», lisäsin.

»Hiiriä ja sopuleita on tänä vuonna aika huonosti», nainen sanoi.

Hymähdin. »Olin ajatellut jotain *vähän* isompaa.»

Hän kohotti kulmiaan. »Tarkoitan vain, että se tietää myös huonoa riekkovuotta.»

Syntyi hetken tauko.

Lopulta Knut katkaisi hiljaisuuden: »Kun pedoille ei ole tarpeeksi hiiriä ja sopuleita, ne syövät riekonmunia.»

»Jaa, niin», sanoin ja nyökkäsin. Tunsin hien valuvan pitkin selkää. Olin pesun tarpeessa. Paita ja rahavyö olivat pesun tarpeessa. Pikkutakki oli pesun tarpeessa. »Kaipa minä jotain ammuttavaa löydän. Ongelmana taitaa vain olla, että tulini etuajassa. Metsästyskausihan alkaa tunnetusti vasta ensi viikolla. Joten joudun harjoittelemaan siihen asti.» Toivoin saaneeni oikeaa tietoa saamelaiselta.

»Kausi ja kausi», nainen sanoi ja pyyhki luutulalla kohtaa, jossa oli juuri nukkunut, niin kovaa että kumilasta vinkui. »Te etelän ihmiset luulette päättävänne senkin. Me metsästämme täällä henkemme pitimiksi. Emmekä metsästä, kun varastot ovat täynnä ja ruokaa ei tarvita.»

»Tarvitsemisestä puheen ollen», sanoin. »Et satuisi tietämään paikkaa, jossa voisin yöpyä?»

Hän keskeytti lattianpesun ja nojasi luutunvarteen. »Koputat vain johonkin oveen, kyllä sinulle aina sänky annetaan.»

»Mistä tahansako?»

»Niin uskoisin. Tosin kovinkaan monessa talossa ei olla juuri nyt kotona.»

»Aivan.» Vilkaisin Knutia. »Ovatko ihmiset kesälomalla?»

Nainen pudisteli päätään hymyillen. »Kesälaitumella. Kaikki poronomistajat nukkuvat koko kesän teltoissa tai asuntovaunuissa rannikolla laitumien vieressä. Jotkut ovat yhä pyytämässä seitä. Ja moni on Kautokeinossa kisaamassa.»

»Ymmärrän. Olisiko mahdollista lainata sänkyä teiltä?» Nähdessään naisen epäröivän hän lisäsi nopeasti: »Maksan hyvin. Erittäin hyvin.»

»Ei kukaan sinulta paljon pyytäisi kuitenkaan. Mutta mieheni ei ole kotona, joten se ei taida olla sopivaa.»

Sopivaa? Katsoin hänen hamettaan. Hänen pitkiä hiuksiaan.

»Ymmärrän. Löytyisikö mistään taloa, joka ei olisi kovin... öö, keskeisellä paikalla? Jossa saisi olla rauhassa. Ja josta olisi hyvät maisemat.» Josta näkee kun joku on tulossa, tarkoitin.

»Jaa-a», hän sanoi. »Koska kerran olet menossa metsälle, voisit lainata autiotupaa. Kaikki käyttävät sitä. Se on syrjässä asutuksesta ja melko ahdas ja alkeellinen, mutta siellä saa ainakin olla rauhassa. Ja näkymät ovat hyvät joka suuntaan, se on vissi ja varma.»

»Kuulostaa täydelliseltä.»

»Knut voi saattaa sinut sinne.»

»Ei tarvitse, löydän varmasti...»

»Kylläpä!» Knut sanoi. »Ole kiltti!»

Katsoin häntä jälleen. Kesäloma. Kaikki poissa. Niin tylsää, että piti lähteä katsomaan kun äiti siivoaa. Vihdoinkin tapahtuu jotain.

»No totta kai», sanoin. »Mennäänkö?»

»Joo!»

»Mietin vain», tummahiuksinen nainen sanoi ja upotti luutun ämpäriin, »että millä aiot ampua. Sinulla tuskin on haulikkoa tuossa laukussa.»

Tuijotin laukkuani. Ikään kuin mittailakseni sitä, jotta voisin sanoa, olenko samaa mieltä.

»Unohdin sen junaan», sanoin. »Soitin perään, ja he lupasivat lähettää sen linja-autolla parin päivän päästä.»

»Mutta tarvitset varmaan jonkinlaisen aseensa, jolla harjoitella», nainen sanoi ja hymyili: »Ennen kuin metsästyskausi alkaa.»

Kalastaja löytää aina etsimänsä.

YKSINÄINEN MIES astuu ulos linja-autosta pikkuruisessa Käsundin kylässä Finnmarkissa, Pohjois-Norjassa.

Paikalle sattuneelle saamelaiselle hän esittäytyy Olofiksi. Se ei ole hänen oikea nimensä.

Mies sanoo tulleensa metsästämään, vaikka metsästyskausi ei ole vielä alkanut.

Ystävälliset käsundilaiset auttavat Olofia majoittumaan ja asettumaan kylään.

Pian myös toisenlainen metsästäjä, Johnny Moe, saapuu Käsundiin. Hänen toimeksiantajansa on Kalastaja, joka muiden toimiensa ohessa hallitsee Oslon huumekauppaa. Suvereenisti nyt, kun Daniel Hoffmann on pysyvästi poissa kuvioista.

Olof on Johnnyn kohde, Kalastajan etsimä mies, jonka veren on tarkoitus värjätä karu maa punaiseksi, kun kaksi asuinhoitajaa kohtaa.

Mutta punainen on myös rakkauden väri.

Ja kaikki on mahdollista.

